

Astrid Lindgren

Superdetective Blomkwist

vertaald door Bernadette Custers
met tekeningen van Harmen van Straaten

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Bloed! Geen twijfel mogelijk!

Hij staarde door zijn vergrootglas naar de rode vlek. Toen verhuisde hij de pijp naar zijn andere mondhoek en slaakte een zucht. Natuurlijk was het bloed. Wat kon er anders tevoorschijn komen als je je in je duim sneed? Die vlek *moest* het bewijs zijn dat sir Henry zijn echtgenote van het leven beroofd had, en het was een van de meest weerzinwekkende moorden die een detective op z'n pad konden komen. Maar helaas... zo zat het niet! Het mes glipte uit zijn hand toen hij zijn potlood wilde slijpen, dat was de trieste waarheid. En daar kon sir Henry ook niets aan doen.

Vooraf niet omdat sir Henry, die stommeling, niet eens bestond. Treurig, dat was het! Waarom hadden sommige mensen de mazzel om in de achterbuurten van Londen geboren te worden of in de criminele kringen van Chicago, waar moord en schietpartijen aan de orde van de dag waren? Terwijl hij zelf...! Hij hief met tegenzin zijn blik op van de bloedvlek en keek door het raam naar buiten.

Daar lag de Grotestraat in diepe rust te dromen in de zomerzon. De kastanjes stonden in bloei. Er was geen levend wezen te bekennen, behalve de grijze kat van de bakker, die op de stoep-rand zijn pootjes zat af te likken. Zelfs voor het meest getrainde detective-oog viel er niets te ontdekken wat wees op een misdaad die hier zou zijn begaan. Het was beslist een hopeloze onderneming om in deze stad detective te zijn!

Later als hij groot was zou hij naar de achterbuurten van Londen vertrekken, zodra hij de kans kreeg. Of misschien moest hij sowieso voor Chicago gaan? Zijn pa wilde dat hij in de winkel zou beginnen. In de winkel! Hij! Ja dág, dan was het hek van de dam voor al die moordenaars en bandieten in Londen en Chicago. Dan zouden die erop los kunnen moorden zonder dat iemand hen in toom hield. Terwijl hij in de winkel puntzakken stond te draaien en zeep en gist stond af te wegen. Mooi niet, hij piekerde er niet over een krentenweger te worden! Detective of helemaal niets! Zijn pa mocht kiezen! Sherlock Holmes, lord Peter Wimsey, Hercule Poirot, Kalle Blomkwist! Hij klakte met zijn tong. En hij, Kalle Blomkwist, was van plan de beste te worden van hen allemaal.

‘Bloed! Geen twijfel mogelijk,’ mompelde hij tevreden.

Hij hoorde de trap kraken. Een seconde later werd de deur opengerukt, en daar stond Anders, verhit en buiten adem. Kalle bekeek hem kritisch en trok zijn conclusies.

‘Jij hebt gerend,’ zei hij ten slotte op een toon die geen tegenspraak duldde.

‘Ja hallo, tuurlijk heb ik gerend,’ zei Anders geïrriteerd. ‘Had je soms gedacht dat ik op een draagstoel aan zou komen?’

Kalle moffelde de pijp weg. Niet dat het hem iets uitmaakte of Anders hem betrapte als hij stiekem rookte, helemaal niet. Alleen, er zat geen tabak in de pijp. Maar een detective heeft zijn pijp nou eenmaal nodig als hij worstelt met problemen. Ook als de tabak op dat moment toevallig op is.

‘Ga je even mee naar buiten?’ vroeg Anders en hij gooide zich op Kalles bed.

Kalle knikte. Natuurlijk wilde hij mee naar buiten! Vóór de avond viel moest hij hoe dan ook een keer op patrouille in de straten, voor *het geval* er iets verdachts opgedoken zou zijn. Er

waren dan wel politieagenten, maar hij had genoeg gelezen om te weten waar die voor gingen. Die herkenden een moordenaar nog niet al struikelden ze over hem.

Kalle stopte het vergrootglas in zijn bureaula. Toen denderden Anders en hij zo hard de trap af, dat het huis op zijn grondvesten stond te schudden.

‘Hé Kalle, vergeet niet het aardbeienveldje vanavond water te geven!’

Zijn moeder stak haar hoofd om de hoek van de keukendeur. Kalle maakte een sussend gebaar met zijn hand. Tuurlijk zou hij de aardbeien water geven! Later. Wanneer hij zichzelf ervan overtuigd had dat er geen verdachte individuen met snode plannen binnen de stadsgrenzen rondslopen. Niet dat daar veel kans op was, helaas, maar je moest nooit achteroverleunen. Hij wist maar al te goed hoe dat kon aflopen. Het ene moment liep je in de meest vredige omgeving rond, het volgende moment klonk er een schot in de nacht, gevolgd door vier moorden vóór je met je ogen kon knippen. Daar rekenden de boeven op. Dat niemand ook maar iets verdachts zou vermoeden in zo’n klein stadje op zo’n mooie zomerdag. Maar dan kenden ze Kalle Blomkwist nog niet!

De winkel was op de begane grond. *Kruidenier Viktor Blomkwist* stond er op het uithangbord.

‘Vraag je pa om wat snoepjes,’ opperde Anders.

Dat goeie idee had Kalle zelf ook al bedacht. Hij stak zijn hoofd om de hoek van de deur. Daar, achter de toonbank stond kruidenier Viktor Blomkwist in hoogsteigen persoon – zijn vader namelijk.

‘Papa, ik pak een paar van die gestreepte!’

Kruidenier Viktor Blomkwist wierp een liefdevolle blik op zijn blonde spruit en bromde goedmoedig. Kalle stak zijn hand

in het blik met snoepjes. Gebrom betekende ‘ga je gang’. Toen liep hij snel terug naar Anders, die op de wip onder de perenboom zat te wachten.

Maar Anders had op dit moment geen interesse voor ‘de gestreepte’. Hij staaarde met een onnozele blik naar iets in de tuin van de bakker. En dat iets was Eva-Lotta, van diezelfde bakker. Ze zat te schommelen en hapte in een broodje. Daarbij zong ze ook nog, want ze was een dame die vele kunsten verstond.

*Er was er es een meisje en ze heette Jozefien,
Jozefien-fien-fien, Joze-joze-joze-fien...*

Ze had een heldere, lieflijke stem, die Anders en Kalle een eindje verderop goed konden horen. Kalle staarde smachtend naar Eva-Lotta, terwijl hij Anders afwezig een snoepje aanbood. Anders pakte het al even afwezig aan en staarde even smachtend naar Eva-Lotta. Kalle slaakte een zucht. Hij was stapelgek op Eva-Lotta. Anders ook. Kalle was vast van plan om met Eva-Lotta te trouwen, zo gauw hij genoeg geld bij elkaar had voor een huis. Anders was hetzelfde van plan. Maar Kalle twijfelde er niet aan of ze gaf de voorkeur aan hem, Kalle. Een detective met misschien zo'n veertien opgehelderde moorden op zijn naam, dat moest wel wat hoger scoren dan een treinmachinist! Treinmachinist, dat wilde Anders worden.

Eva-Lotta schommelde en zong en had zo te zien totaal niet in de gaten dat ze bespied werd.

'Eva-Lotta!' riep Kalle.

*De enige schat die ze had, dat was een naaimachien,
naaima-chien-chien-chien, naaima-ma-ma-machien...*

zong Eva-Lotta onbekommerd verder.

'Eva-Lotta!' riepen Kalle en Anders tegelijk.

'O, zijn jullie het?' zei Eva-Lotta verrast. Ze stapte van de schommel af en liep vrolijk naar de schutting die haar tuin scheidde van die van Kalle. Er was één plank weg – Kalle had hem zelf weggehaald. Een prima maatregel, die het mogelijk maakte om ongehinderd een gesprek door de opening te voeren en om de tuin van de bakker in te gaan zonder allerlei omwegen te hoeven maken. Stiekem irriteerde het Anders dat Kalle zo

dicht bij Eva-Lotta woonde. Dat was ergens onrechtvaardig. Zelf woonde hij ver weg in een andere straat. Zijn ouders, broertjes, zusjes en hijzelf zaten daar hutjemutje in één kamer met keuken, boven de schoenmakerswerkplaats van zijn vader.

‘Eva-Lotta, ga je even met ons mee de stad in?’ vroeg Kalle.

Eva-Lotta slikte met smaak de laatste hap van haar broodje door.

‘Ja, kan wel,’ zei ze.

Ze veegde wat broodkruimels van haar jurk. En toen vertrokken ze.

Het was zaterdag. Fredrik Hinkepink was al dronken en stond zoals gewoonlijk voor de leerlooierij met een kring toehoorders om zich heen. Kalle, Anders en Eva-Lotta gingen erbij staan om Fredrik te horen vertellen over al zijn heldendaden toen hij spoorwegarbeider in Norrland was.

Terwijl Kalle luisterde, dwaalden zijn ogen rond. Hij was zijn plicht geen seconde vergeten. Niets verdachts? Nee, moest hij toegeven, niets verdachts! Maar veel dingen die er onschuldig uitzagen waren juist het tegenovergestelde, zo las je weleens. Je kon maar beter op je hoede zijn! Nu kwam er bijvoorbeeld een man over straat aan die een zak op zijn rug sjouwde.

‘Stel je voor,’ zei Kalle en hij stompte Anders in zijn zij, ‘stel je voor dat die hele zak van hem vol zit met gestolen zilver!’

‘Stel je voor dat het *niet* zo is,’ zei Anders ongeduldig, want hij wilde niets missen van Fredrik Hinkepink. ‘Stel je voor dat jij op een goeie dag stapelgek wordt met al die detective-ideeën van je.’

Eva-Lotta lachte. En Kalle zweeg. Hij was het wel gewend om miskend te worden.

Na een tijdje kwam de politie, geheel volgens verwachting, om Fredrik Hinkepink op te halen. De zaterdagnachten bracht hij gewoonlijk in de bak door.

‘Tjonge jonge, komen jullie nu pas?’ vroeg Fredrik verwijtend toen politieagent Björk hem vriendelijk onder de arm pakte. ‘Hier sta je dan een heel uur te wachten. Kunnen jullie het tuig in deze stad niet onder de duim houden?’

Politieaan Björk lachte zijn mooie witte tanden bloot.

‘Kom, we gaan,’ zei hij.

De kring toehoorders ging uit elkaar. Kalle, Anders en Eva-Lotta slenterden met tegenzin weg. Ze hadden graag nog wat meer van Fredriks verhalen willen horen.

‘Wat zijn de kastanjes prachtig!’ zei Eva-Lotta en ze keek met een grote glimlach naar de lange rij kastanjabomen die langs de Grotestraat stonden.

‘Ja mooi, die bloesems,’ zei Anders. ‘Het zijn net kaarsen.’

Het was overal rustig en stil. Je kon bijna voelen dat de zondag op komst was. Hier en daar zag je mensen in de tuinen zitten eten. Ze hadden zich na hun werk opgefrist en zich in hun nette kleren gestoken. Ze zaten te praten en te lachen en hadden het zo te zien erg naar hun zin in hun tuintjes, waar de fruitbomen nu volop in bloei stonden. Anders, Kalle en Eva-Lotta wierpen verre blikken over elk tuinhek waar ze langsliepen. Je wist namelijk nooit of een of andere vriendelijke ziel hen op een broodje of iets anders lekkers wilde trakteren. Maar nee, het zag er niet naar uit.

‘Wat zullen we eens gaan doen?’ vroeg Eva-Lotta.

Precies op dat moment klonk ergens in de verte het schrille gefluit van een locomotief.

‘Hé, daar komt de trein van zeven uur,’ zei Anders.

‘Ah, ik weet wat!’ zei Kalle. ‘We gaan achter de seringheg van Eva-Lotta liggen, met een pakje vastgebonden aan een touw, dat we op straat leggen. Als er iemand aankomt die het pakje vindt en wil oprapen, trekken wij aan het touw. En dan moet je hun gezichten eens zien!’

‘Ja, dat klinkt wel als een perfecte bezigheid voor de zaterdagavond,’ zei Anders.

Eva-Lotta zei niets. Maar ze knikte instemmend.

Een pakje was zo in elkaar geflanst. Alles wat ze nodig hadden was namelijk in de winkel van kruidenier Viktor Blomkwist te vinden.

‘Het ziet eruit alsof er iets moois in zit,’ zei Eva-Lotta tevreden.

‘Ja kom op, gaan we kijken wie er gaat toehappen,’ zei Anders.

Het pakje lag op het wegdek en zag er goedgevuld en aanlokkelijk uit. Dat er een touw aan vastzat en dat dat touw achter de seringenheg van de bakker verdween, dat zag je zo een-twee-drie niet. Al had een oplettende wandelaar natuurlijk wel het nodige gegiechel en gefluister achter de heg kunnen horen. Mevrouw Petronella Apelgren, de bazin van de grootste slagerij van de stad, die er net aankwam, was alleen niet zo oplettend dat ze iets verdachts hoorde of zag. Maar het pakje, dat zag ze. Ze bukte zich met veel pijn en moeite en strekte haar hand uit.

‘Trekken,’ fluisterde Anders naar Kalle die het touw vasthield.

En Kalle trok. Met een rotvaart verdween het pakje achter de seringenheg. En nu kon het gesmoorde gegiechel mevrouw Apelgren niet ontgaan. Ze barstte uit in een stortvloed van woorden. De kinderen verstonden niet alles wat ze zei, maar ze hoorden haar wel een paar keer het woord ‘opvoedingsgesticht’ noemen als geschikte verblijfplaats voor verdorven kinderen.

Achter de heg was het nu muisstil. Na een laatste salvo te hebben afgevuurd liep mevrouw Apelgren mopperend weg.

‘Haha, dat was leuk,’ zei Eva-Lotta. ‘Ben benieuwd wie er hierna komt. Ik hoop iemand die net zo boos wordt.’

Maar het leek alsof de stad plotseling totaal uitgestorven was.

Er kwam niemand, en het drietal achter de heg wilde de hele onderneming bijna opgeven.

‘Nee, wacht, daar komt toch iemand,’ fluisterde Anders plotseling.

En inderdaad, er kwam iemand aan. Hij sloeg juist de hoek van de straat om en koerste met snelle stappen recht op het tuinhek van de bakker af. Het was een lange gestalte in een grijs pak, zonder hoed en met een grote koffer in zijn hand.

‘Let op,’ fluisterde Anders toen de man vlak voor het pakje stilstond.

En Kalle lette op. Maar het hielp niet. De man floot zachtjes, en de volgende seconde had hij zijn voet op het pakje gezet.